ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 123

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Φεβρουαρίου 1909.

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς «Δικαιοσύνης» εἰς ἰδιαίτερον μικροῦ σχήματος τομίδιον ὁ περὶ **ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΝΟΜΟΣ** *μετὰ τοῦ σχετικοῦ Ἐκτελεστικοῦ διατάγματος καὶ τῶν συναφῶν ἄρθρων τοῦ Ποιν. Νόμου, τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων. Πωλεῖται ἀντὶ λεπτῶν 50 εἰς τὰ κυριώτερα Ἀθηναϊκὰ βιβλιοπωλεῖα, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.*

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

Καίτοι ἅπαντες οἱ δικηγόροι διατελοῦσιν ἐν γνώσει ἁπασῶν τῶν λεπτομερειῶν τοῦ τε Νόμου καὶ τοῦ Διατάγματος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ διεξαχθῇ ἡ ἐκλογὴ τῆς αὔριον, οὐχ' ἧττον, πρὸς μείζονα εὐκολίαν, δὲν ἐθεωρήσαμεν ἄσκοπον νὰ γράψωμεν παρατηρήσεις τινὰς σχετιζομένας μὲ τὰ σπουδαιότερα σημεῖα.

* *
*

Πρὸ παντὸς οἱ Ἀθηναῖοι δικηγόροι, ὧν ὁ ἀριθμὸς εἶνε ἀνώτερος τῶν 100, θὰ ἐκλέξωσι, πλὴν τοῦ Προέδρου, ἀντιπροέδρου, ταμίου καὶ γραμματέως καὶ ἕνδεκα συμβούλους, οἵτινες θὰ ἀποτελέσουν τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου ἀποκαλούμενον Διοικητικὸν Συμβούλιον.

* *
*

Πλὴν ὅμως τοῦ διοικητικοῦ τούτου συμβουλίου, ὅπερ ἱδρύεται διὰ πάντα δικηγορικὸν σύλλογον, εἰδικώτερον οἱ ἐν Ἀθήναις δικηγόροι καλοῦνται νὰ ἐκλέξουν καὶ ἕτερον συμβούλιον, τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ νόμου ὀνομαζόμενον Ἀνώτατον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς προέδρου, τοῦ ἀντιπροέδρου, δύο Ἀρεοπαγιτῶν καὶ ἓξ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δικηγόρων, ἐκ τῶν ἐχόντων δωδεκαετῆ τοὐλάχιστον ***ἐν γένει*** *δικηγορικὴν ὑπηρεσίαν.*

Ὥστε οἱ ἐν Ἀθήναις δικηγόροι καλοῦνται νὰ ἐκλέξουν τὰ ἓξ ταῦτα ἐκ δικηγόρων μέλη. Πλὴν τῆς ἐκλογῆς ὅμως ταύτης θὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν ἑτέρων τριῶν ὡς ἀναπληρωματικῶν.

* *
*

Κατὰ ταῦτα οἱ ἐν Ἀθήναις δικηγόροι θὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν ***εἴκοσι καὶ τεσσάρων*** *ἐν ὅλῳ προσώπων, ἤτοι τοῦ Προέδρου, Ἀντιπροέδρου, Γραμματέως καὶ Ταμίου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἕνδεκα μελῶν τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, ἓξ τακτικῶν μελῶν τοῦ Ἀνωτάτου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου καὶ τριῶν ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου*

* *
*

Τὴν σειρὰν τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρχῶν τούτων κανονίζει εὐτυχῶς, μὲ ἀσήμαντόν τινα παράλειψιν, τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Διατάγματος, κατὰ τὸ ὁποῖον πρώτη γίνεται ἡ ἐκλογὴ τοῦ Προέδρου, ἕπεται ταύτης ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀντιπροέδρου, τοῦ γραμματέως καὶ τοῦ ταμίου, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ ἐκλογὴ καὶ τῶν τριῶν τούτων ἀρχῶν θὰ γείνῃ δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ψηφοδελτίου, καὶ μετ' αὐτὴν ἀκολουθεῖ ἡ τῶν συμβούλων, δι' ἑνὸς ὡς εἶνε αὐτονόητον ψηφοδελτίου.

* *
*

Ἀνωτέρω ἐλέχθη ὅτι παρατηροῦμεν παράλειψιν τοῦ ἄνω 7ου ἄρθρου τοῦ Διατάγματος ἐν τῷ ζητήματι τοῦ κανονισμοῦ τῆς σειρᾶς καθ' ἣν θὰ ἐνεργηθῇ ἡ ἐκλογή, διότι οὐδαμοῦ οὔτε ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ οὔτε ἐν ἄλλῃ τινὶ διατάξει ὁρίζεται πότε θὰ προβῶσιν οἱ ἐν Ἀθήναις δικηγόροι εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Ἀνωτάτου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἔχει προφανῶς καὶ σημασίαν τινά, διότι τοῦτο μᾶλλον ἡ ἔννοια τῆς σκοπιμότητος θὰ κανονίσῃ. Καθ' ἡμᾶς σκοπιμώτερον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν θὰ ἦτο ἄν, μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου, ἐνηργεῖτο ἀμέσως καὶ πρὸ πάσης ἄλλης ἐκλογῆς ἡ τοῦ Ἀνωτάτου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου. Θεωροῦμεν δὲ τοῦτο ὡς μᾶλλον σκόπιμον, διότι διὰ τῆς ἐκλογῆς ταύτης ἐκκαθαρίζονται τρόπον τινὰ ἐννέα πρόσωπα, ἅτινα θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ περιείχοντο καὶ ἐν τῷ ψηφοδελτίῳ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

* *
*

Ταῦτα ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν προσώπων. Ἐναπομένει ἤδη ἡ τεχνικὴ οὕτως εἰπεῖν διεξαγωγὴ καὶ πρὸ παντὸς τὸ ζήτημα τοῦ τίνες θὰ ἀσκήσωσι τὸ ***δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν,*** *ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν περίστασιν ὅρον. Τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅπερ θὰ εἶνε ἀσήμαντον τελείως εἰς μελλούσας ἐκλογάς, ὁπότε θὰ εἶνε κατηρτισμένον τὸ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 2 καὶ 2 τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Διατάγματος προβλεπόμενον μητρῷον, θὰ ἀνακύψῃ ὀξύτερον κατὰ τὰς πρώτας ἀρχαιρεσίας τῆς αὔριον, διὰ τὰς ὁποίας θὰ ἰσχύσουν εἰδικῶς καὶ ἐξαιρετικῶς αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Διατάγματος.*

* *
*

Περιττὸν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον τοῦτο καὶ τὸ ἄρθρον 44 τοῦ νόμου, τῆς πρώτης ταύτης συνελεύσεως καθήκοντα Προέδρου ἐκπληροῖ ὁ ἀρχαιότερος κατὰ τὸν διορισμὸν ***ἐκ τῶν παρόντων*** *δικηγόρων, γραμματέως δὲ* ***εἷς*** *ἐκ τῶν* ***παρόντων*** *ἐπίσης, νεωτέρων κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν*

Τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον κατὰ τὴν συνέλευσιν ταύτην ἀποτελεῖ ὁ πίναξ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ὅστις ἀπεστάλη ἤδη εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ προεδρεύσωσι γηραιοτέρους δικηγόρους, ὅστις πίναξ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ αὐτοῦ 13ου ἄρθρου τοῦ Διατάγματος, ὄχι μόνον ὑπόκειται εἰς ἔλεγχον, ἀλλ' ὁ ἔλεγχος οὗτος ἀνατίθεται εἰς ὅλην τὴν συνέλευσιν, ἥτις δι' ἀποφάσεως, λαμβανομένης διὰ ψηφοφορίας, ἀποφαίνεται ἐπὶ τῶν ὑποδεικνυομένων προσθαφαιρέσεων ἢ ἄλλων μεταβολῶν, ἤτοι ἀφαιρέσεως ἢ προσθήκης ἐτῶν δικηγορικῆς ὑπηρεσίας, ἥτις ἔχει σημασίαν διὰ τὰ προσόντα τῶν συμβούλων καὶ τὰ παρόμοια. Ἐπαφίεται ἑπομένως εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν κ. κ. δικηγόρων ἡ τύχη τῆς ἐκλογῆς τῆς αὔριον, διότι ἀναμφιβόλως θὰ καταστῇ ἀδύνατος ἡ διεκπεραίωσις τῆς ἐκλογῆς, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὑποβάλλεται καὶ ὑποστηρίζεται σοβαρῶς διὰ προκλήσεως ψηφοφοριῶν ἀριθμός τις ἐνστάσεων ἀποβλεπουσῶν τὸν πρόχειρον τοῦτον ἐκλογικὸν κατάλογον.

* *
*

Κατὰ τίνα τρόπον θὰ διεξαχθῇ τυπικῶς ἡ ἐκλογή, τοῦτο ἀρκετὰ διεξοδικῶς προβλέπεται καὶ μετὰ περισσῶν λεπτομερειῶν καθορίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Διατάγματος, τοῦ τόσον μακροσκελοῦς, ὥστε κάλλιστα ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ καὶ αὐτοτελῆ ἐγκύκλιον.

* *
*

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἓν γενικώτερον ἐκ τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται, ὅτι ἡ ψηφοφορία διαγράφεται, ἂν μὴ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, πάντως ὅμως αὐστηρῶς μυστική. Τοῦτο τοὐλάχιστον συνάγεται ἐκ τῆς διατάξεως ὅτι τὰ ψηφοδέλτια πρέπει νὰ εἶνε ἰσομεγέθη καὶ ὁμοιόχροα καὶ ὁμοιόμορφα καὶ ἄνευ διακριτικῶν σημείων.

* *
*

Ἀξία ἀναγραφῆς θὰ ἦτο καὶ ἡ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 11 διάταξις τοῦ Διατάγματος, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζειν ὑφίσταται μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Πρόεδρος θὰ κηρύξῃ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας καὶ τὴν ἔναρξιν τῆς διαλογῆς.

* *
*

Ἐπίσης ἀξία προσοχῆς εἶνε καὶ ἡ ἄλλη τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ Διατάγματος διάταξις, καθ' ἣν πᾶν ψηφοδέλτιον πρέπει νὰ φέρῃ τόσα ὀνόματα, ὅσα πρόσωπα πρόκειται νὰ ἐκλεχθῶσι, μετὰ τοῦ ἀξιώματος, δι' ὃ προορίζονται. Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ ἄρθρον, πᾶν ψηφοδέλτιον ἀναγράφον πλείονα ὀνόματα, ἰσχύει διὰ μόνα τὰ πρῶτα κατὰ σειρὰν μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκλεκτέων.

* *
*

Καὶ ἤδη ὀλίγα διὰ τὴν πολυθρύλλητον ἀπόλυτον πλειονοψηφίαν, τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου, ἀρκετὰ δὲ ἀσαφῶς διευκρινιζομένην (;) καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Διατάγματος, ὅπερ ξηρότατα φθέγγεται, ὅτι ἐν ἐλλείψει ἀπολύτου πλειονοψηφίας, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ψηφοφορία, χωρὶς νὰ σαφηνίζῃ τὸ εἶδος τῆς πλειονοψηφίας, ὅπερ ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἐπαναληπτικὴν ψηφοφορίαν.

Ὅπως δήποτε ἡ ἐκ τῆς μὴ ἐπιτυχίας ἀπολύτου πλειονοψηφίας συνέπεια διὰ πάσας τὰς ἄλλας ἀρχὰς εἶνε ἡ ἐπανάληψις... ἐπ' ἄπειρον, ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὰ μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τὸ πρᾶγμα μεταβάλλει ὄψιν, διότι, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ Διατάγματος, ἡ ἐκλογὴ τούτων πρέπει νὰ εἶνε τελικὴ μέχρι τοῦ τέλους Φεβρουαρίου, πέραν δὲ τούτου τὸ δικαίωμα μεταβιβάζεται εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον.

* *
*

Ἐπίσης ἄξιαι προσοχῆς εἶνε καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Διατάγματος, κατὰ τὰς ὁποίας, ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκείας τοῦ χρόνου πρὸς ἀποτέλεσιν τῶν ἐκλογῶν ἐντὸς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, αἱ ὑπολειπόμεναι ἐνεργοῦνται κατ' ἄλλην ἡμέραν καὶ ὥραν, ὁριζομένην ἀμέσως ὑπὸ τοῦ προέδρου ***ἐντὸς τῶν ἑπομένων ὀκτὼ ἡμερῶν.***

Διὰ νὰ μὴ λείψῃ δὲ καὶ ἡ ἀπορία, ἐρωτᾶται. Αἱ συμπληρωματικαὶ αὗται ἐκλογαὶ μόνον ἐντὸς τῶν ὀκτὼ τούτων ἡμερῶν δύνανται νὰ ἐνεργηθῶσιν ἢ καὶ μετ' αὐτάς;

Τὸ γράμμα τοῦ Νόμου, ἀνεξαρτήτως καὶ πρὸς τὸ συντρέχον πνεῦμα αὐτοῦ, εἶνε σαφές, καθ' ἡμᾶς τοὐλάχιστον, ὅτι πέραν τῶν ὀκτὼ τούτων ἡμερῶν ὁ Νόμος ἀποτροπιάζεται θέαμα ἐκλογῶν ἐπ' ἄπειρον παρατεινομένων, διὰ νὰ εἴμεθα δὲ εἰλικρινεῖς, τὸ αὐτὸ συναίσθημα τοῦ ἀποτροπιασμοῦ γεννᾶται ὄχι μόνον εἰς τὸν νομοθέτην, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα ἄλλον.

* *
*

Τῆς συνελεύσεως τῆς αὔριον θὰ προεδρεύσῃ, ὡς καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἀνηγγείλαμεν ὁ κ. Σῖμος Μπαλᾶνος.

Η ΙΔΙΑΖΟΥΣΑ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΕΚΚΡΕΜΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ

(Ἐγκύκλιος τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Δ. Τζιβανοπούλου)

Πανταχόθεν οἱ Εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα κ. Τσιβανόπουλον αἰτούμενοι ὁδηγίας περὶ τῆς τύχης τῶν ἐκκρεμῶν ὑποθέσεων κατὰ δικηγόρων ἐνώπιον τῶν πρὸ τοῦ νόμου περὶ δικηγορικῶν συλλόγων ἁρμοδίων ποινικῶν Δικαστηρίων. Ὁ κ. Τσιβανόπουλος δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεῖς διὰ μακρῶν ἐξετάζει τὸ θέμα, παραθέτων καὶ πάντα τὰ μέχρι τοῦδε ὑποστηριχθέντα ὑπὸ τῶν συγγραφέων, καταλήγει δὲ διατυπῶν μετὰ τῆς διακρινούσης τὸν σοφὸν νομοδιδάσκαλον ἐμβριθείας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γνώμην ἐν ἐπιλόγῳ, ὃν κατωτέρω δημοσιεύομεν:

Ἡ λογικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ κανόνος, καθ' ὃν ἡ μὴ ὀπισθενέργεια τῶν νόμων δὲν ἀφορᾷ εἰς τοὺς νόμους τοὺς τροποποιοῦντας τὴν ἁρμοδιότητα, ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ νέος περὶ ἁρμοδιότητος νόμος ἐφαρμόζεται εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις, αἵτινες δὲν ἐπερατώθησαν ἀπολύτως κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νέου νόμου, καὶ ὅτε ἀκόμη αἱ ὑποθέσεις αὗται ὑπῆρξαν τὸ ἀντικείμενον ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς οὐσίας, ἂν ἐγένετο κατ' αὐτῆς ἔφεσις, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπεται αὕτη (οἷον ἐπὶ ἀποφάσεων πταισματοδικείων) πολὺ δὲ περισσότερον, ἂν ἐξεδόθη βούλευμα παραπομπῆς καὶ ἔτι μᾶλλον, ἂν ἐγένοντο ἀνακριτικαὶ μόνον πράξεις. Ἡ παρ' ἡμῖν ἰσχύουσα ποινικὴ δικονομία διὰ τοῦ ἄρθρου 569 ὥρισεν «ὅλαι αἱ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς μὴ ἐκδικασθεῖσαι ἔτι ἀνακρίσεις θέλουσι κριθῇ κατὰ τὸν παρόντα νόμον». Διὰ τῶν ἐκδικασθεισῶν δὲ ἀνακρίσεων ἐννοεῖ περατωθείσας δι' ἐκδόσεως ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως. Τοῦτο δὲ ῥητῶς ὁρίζει τὸ διάταγμα τῆς 11 Φεβρουαρίου 1866, καθ' ὃ αἱ μὴ ὁριστικαὶ καὶ τελεσιδίκως δεδικασμέναι ὑποθέσεις κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος ἐν Ἑπτανήσῳ, μετεβιβάσθησαν εἰς τὰ νέα δικαστήρια, ἅτινα ὤφειλον νὰ ἐκδικάζωσιν αὐτὰς κατὰ τὴν νέαν Δικονομίαν.

Ἀλλὰ καὶ τοιαύτη διάταξις ἂν δὲν ἐτίθετο, διὰ τῆς ἑρμηνείας τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἤθελεν ἐπέλθει, ἕνεκα τοῦ κύρους τῆς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ διατυπωθείσης ἐπιστημονικῆς γνώμης. Ὅθεν ἡ ὀπισθενέργεια τῆς νέας περὶ ἁρμοδιότητος λόγῳ προσώπου, καὶ οὐχὶ λόγῳ ὕλης, διατάξεως σταματᾷ κατὰ τὴν γνώμην μου μόνον πρὸ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ λύσις αὕτη δύναται νὰ φέρῃ ἐν τῇ πρακτικῇ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, διότι πίπτουσιν οὕτως ἀρξάμεναι δίκαι καὶ ἐπιβάλλεται ἡ ἀνάγκη τῆς ἀνανεώσεως αὐτῶν, καίπερ πολλάκις πολὺ προχωρησασῶν. Διὰ τῆς λύσεως τῶν τεθέντων ζητημάτων κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον ἐπέρχεται ἡ ἀκύ-

ρωσις δικαστικῶν πράξεων, ἐνῷ οἱ ἐνεργήσαντες αὐτὰς συνεμορφώθησαν πρὸς τὸν κατὰ τὴν ἐπιχείρησίν των ἰσχύοντα νόμον, ὃν καὶ μόνον ὤφειλον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν. 'Αλλ', ὡς προεῖπον, καὶ ὡς ἐγένετο δεκτόν, οἱ νόμοι τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἁρμοδιότητος καὶ δικονομίας ἐφαρμόζονται ἀμέσως μετὰ τὴν δημοσίευσίν των καὶ εἰς τὰς πράξεις τὰς προηγηθείσας τῆς δημοσιεύσεως, διότι ὁ νομοθέτης ἔκρινεν, ὅτι τὸ πρότερον σύστημα δὲν παρεῖχε τὰς ἀναγκαίας ἐγγυήσεις εἰς τὴν καλὴν διαχείρισιν τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐπιθυμητὸν ἑπομένως εἶνε νὰ λάβῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχυτέραν ἐφαρμογὴν ὁ νέος νόμος, ἐξαλείφων τὰ ἴχνη τοῦ προτέρου νόμου, ἡ δὲ ἐναντία λύσις θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν *διατήρησιν* ἐν καταστάσει προσωρινῇ καὶ ἀορίστῳ *τῆς προτέρας δικαιοδοσίας παρὰ τῇ νέᾳ.*

'Αφοῦ δὲ ὁ νέος νόμος ἐξεδόθη, ὅπως ἡ δίκη διεξάγηται προσφορώτερον καὶ κατὰ γενικὸν κανόνα ἔχῃ ὀπισθενεργὸν δύναμιν, εἰς τὸν νομοθέτην ἀπέκειτο νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι δὲν ἐζημιοῦτο ἡ δικαιοσύνη, ἂν ἴσχυε διὰ τὰς ἐκκρεμεῖς δίκας ὁ παλαιὸς νόμος, ν' ἀφήσῃ δὲ ἄθικτα τὰ νομίμως γενόμενα πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας χρόνου καὶ δαπανῶν, λαμβάνων πρόνοιαν νὰ ἐκφρασθῇ περὶ τούτου ἐν τῷ νέῳ νόμῳ, ἡ τοιαύτη δὲ διάταξις τοῦ νόμου θὰ ἦτο ἐξαίρεσις τοῦ κοινοῦ δικαίου κυροῦσα τὸν κανόνα, κατὰ τὴν περὶ τούτου ὀρθὴν γνώμην τοῦ Glasson. Ἂν δ' ὁ νομοθέτης ἐπελάθετο νὰ πράξῃ τοῦτο, ἡ ἄμεσος ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου δύναται νὰ ἐπιφέρῃ πολλὰ ἄτοπα καὶ μάλιστα ἐφ' ὅσον δὲν ὑπῆρχον ἰδιάζοντες λόγοι ἐπιτάσσοντες τὴν ἄμεσον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἀλλὰ δὲν πρέπει ἕνεκα τῶν ἀτόπων τούτων νὰ παρίδῃ ὁ ἑρμηνευτὴς τοῦ νόμου τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν, αἵτινες ἀφορῶσιν εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ νόμου.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς γνώμης ταύτης περὶ ὀπισθενεργείας δὲν διασπᾷ καὶ τὴν ἑνότητα τῆς ποινικῆς δίκης, διότι ἡ ποινικὴ δίκη περιλαμβάνει σειρὰν διαδικαστικῶν πράξεων συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλας οὕτω πως, ὥστε ἑκάστη φάσις τῆς δίκης πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μέρος τῆς ὅλης δίκης, τοῦ ἀδιαχωρίστου συνόλου, καὶ ἑπομένως ἀπίθανον ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν, ὥστε τὸ νέον δικαστήριον, ὅπερ ἐπιλαμβάνεται τακτικῶς τῆς δίκης, νὰ μὴ ἐκδικάσῃ αὐτὸ τοῦτο ὁλόκληρον αὐτήν. Ἡ πρόθεσις τοῦ νομοθέτου εἰς τὸ ἐνιαῖον τοῦ συνόλου τῆς ποινικῆς δίκης προκύπτει εὐκρινῶς ἐκ τῆς ἀποκλειστικῶς ἐξαιρετικῆς ἁρμοδιότητος τῶν Ἐφετῶν ἢ Πλημμελειοδικῶν ν' ἀποφαίνωνται ἐπὶ τοιούτων δικῶν, τῆς ἁρμοδιότητος ταύτης προϋποθετούσης τὴν γνῶσιν πασῶν τῶν περιστάσεων τῆς δίκης καὶ περιλαμβανούσης ἐκτίμησιν τοῦ συνόλου δύσκολον, ἂν ὄχι ἀδύνατον, εἰς ἓν δικαστήριον, ὅπερ ἤθελε τυχὸν δικάσει δίκην ἀρξαμένην ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου καὶ πλησιάζουσαν εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς. Ἡ πρόθεσις ἄρα τοῦ νομοθέτου ἦτο νὰ ἱδρύσῃ σύστημα ἐξαιρετικὸν ὡς πρὸς τὰς κατὰ τῶν δικηγόρων ποινικὰς δίκας, τοῦ ὁποίου ἀναγκαῖος ὅρος εἶνε ἡ ἑνότης καὶ τὸ ἀδιαίρετον.

Αἱ δυσχέρειαι εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος προέρχονται ἐκ τοῦ ὅτι εὑρισκόμεθα ἐνώπιον κατηγορίας δικῶν μὴ προβλεπομένων ὑπὸ εἰδικῶν διατάξεων τοῦ νόμου, καὶ διὰ τοῦτο ἡ νομολογία κυμαίνεται μεταξὺ ἀντιθέτων γνωμῶν, ὡς πρὸς τοὺς θεμελιώδεις κανόνας, ὧν ἡ ἐφαρμογὴ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν δικαστήν. Ἡ Γαλλικὴ νομολογία φαίνεται κλίνουσα ὑπὲρ τῆς γνώμης, καθ' ἣν οἱ νόμοι τῆς ἁρμοδιότητος διέπουσι τὰς ἀρξαμένας δίκας, ὡς καὶ τὰς μελλούσας καὶ πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται καὶ εἰς τὰ πρότερον καταδιωχθέντα ἐγκλήματα, ἐκτὸς ἐὰν ἐμεσολάβησε πρωτόδικος ἐπὶ τῆς *οὐσίας* ἀπόφασις, ὅτε ὁ καταδικασθεὶς, ἐκκαλέσας τὴν ἀπόφασιν, δὲν δύναται νὰ στερηθῇ τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ δικαιολογηθῇ ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐφέσεως ἁρμοδίου δικαστηρίου ἄνευ προσβολῆς κεκτημένου δικαιώματος, διότι ὑπάρχει ἀπόφασις, ἥτις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ ἐκδοθεῖσα ἐν ὅσῳ νομίμως δὲν μετερρυθμίσθη ἢ δὲν ἠκυρώθη. Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ ἡμετέρου 'Αρ. Πάγου οἱ νεώτεροι νόμοι δὲν ἰσχύουσι νὰ μεταβάλωσι τὴν δικαιοδοσίαν τῶν νομίμως ἐπιληφθέντων δικαστηρίων.

Αἱ ὑπ' ἀριθ. 169 τοῦ 1867, 33 καὶ 34 τοῦ 1868 ἀποφάσεις τοῦ ἡμετέρου 'Αρ. Πάγου, συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην τοῦ παρ' αὐτῷ ἀοιδίμου Εἰσηγγελέως Προβελεγγίου δέχονται ὅτι «κατὰ νομικὸν ἀξίωμα, αἱ ἐκκρεμεῖς καταστᾶσαι παρά τινι δικαστηρίῳ δίκαι, δικάζονται παρ' αὐτοῦ νομίμως καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέλθῃ νόμος ἀναθέτων εἰς ἄλλην ἀρχὴν τὴν ἐκδίκασιν τῶν τοιαύτης φύσεως ὑποθέσεων, ὡς ἐκκρεμὴς δὲ θεωρεῖται παρά τινι δικαστηρίῳ ἡ ὑπόθεσις ἐπὶ ποινικῶν δικῶν διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ παραπομπῆς βουλεύματος ἢ διὰ τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσεως τοῦ κατηγορουμένου».

Τὸ σύστημα ὅμως τοῦτο, καθ' ὃ ἡ δίκη ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν της ὡς ἤρχισε, καὶ ὁ νέος νόμος εἶνε ἀνεφάρμοστος, ὑποστηριχθέν, ὡς προεῖπον, ὑπὸ τοῦ Merlin, ἀποκρουσθὲν δὲ ὑπὸ τῶν Aubry et Rau ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ καὶ δεκτὸν γενόμενον ὑπ' αὐτῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Garsonnet ἐν τῇ πολιτικῇ μόνον δίκῃ ἐπὶ τῷ λόγῳ κεκτημένου δικαιώματος ὡς ἐκ τῆς συστάσεως τοῦ δικαστικοῦ συναλλάγματος τῶν διαδίκων, ὅπως ἴδωσι περατωμένην τὴν δίκην ὑφ' οὓς ὅρους ἤρξατο, δὲν εὗρεν ὑποδοχὴν παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, ἐλάχισται δὲ ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις δὲν δικαιολογοῦνται ὡς ἐφαρμογὴ τοῦ κανόνος τῆς μὴ ὀπισθενεργείας τῶν νόμων, ἀλλ' ὑπαγορεύθησαν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀποφυγῆς ἐξόδων καὶ βραδύτητος περὶ τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ ἡμετέρου 'Αρ. Πάγου ὁμιλοῦσι περὶ ἀξιώματος νομικοῦ χωρὶς ν' ἀναφέρωσι τὸν νόμον, ἂν δ' ἐννοῶσι τὴν διάταξιν τοῦ Ρωμ. Δικαίου, καθ' ἣν ὅπου ἤρξατο ἡ δίκη ἐκεῖ δέον καὶ νὰ περατωθῇ, αὕτη κανονίζουσα θέμα ἀναγόμενον εἰς τὴν ἁρμοδιότητα καὶ τὴν δικονομίαν καὶ συνεπῶς ἀνήκουσα εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον δὲν ἔχει παρ' ἡμῖν ὑποχρεωτικὴν ἰσχύν, Αὐθαίρετος δὲ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ 'Αρ. Πάγου ἐκφρασθεῖσα γνώμη περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἐκκρεμῶν δικῶν.

Τοιαῦται εἶνε αἱ γνῶμαι τῶν συγγραφέων, τοιαύτη ἡ κατάστασις τῆς νομολογίας ἐν Γαλλίᾳ, ἡ δὲ νομολογία τοῦ ἡμετέρου 'Αρ. Πάγου, ἀποδεχθεῖσα γνώμην ἐγκαταλειφθεῖσαν ἤδη ἐν Γαλλίᾳ, δὲν δεσμεύει ὑμᾶς διατηροῦντας ἐλευθερίαν σκέψεως καὶ ἐκτιμήσεως ἐν ταῖς κρίσεσιν ὑμῶν περὶ τῆς ὀρθοτέρας λύσεως τῶν ζητημάτων. Τὰ ζητήματα ταῦτα εἶνε δυσχερέστατα καὶ πολυπλοκώτατα, καὶ ἕνεκα τούτου ἔκρινα εὔλογον νὰ προβῶ εἰς μακρὰν συζήτησιν, νὰ παραθέσω ὅλας τὰς γνώμας καὶ ν' ἀναπτύξω αὐτὰς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, ὅπως ἔχητε τὰ πρὸς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως ὑμῶν στοιχεῖα.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,,

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14η Φεβρουαρίου.

Εὔκολον δὲν εἶνε νὰ ἀμφισβητήσῃ τις ὅτι ὑπάρχουν ἐκεῖνοι, οἱ ὀλίγοι ἢ πολλοὶ ἀδιάφορον, οἵτινες χαιρεκάκως θὰ μειδιάσουν ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας τοῦ θεσμοῦ τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων, ὅπως ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄλλοι, εὐαριθμότεροι αὐτοὶ καὶ μᾶλλον ἀκίνδυνοι, οἵτινες πολέμιοι ἐκ τοῦ φανεροῦ ἐκηρύχθησαν ἔκτοτε τοῦ αὐτοῦ θεσμοῦ. 'Αμφοτέρων τούτων οἱ πόθοι πληροῦνται ἢ διαψεύδονται ἐκ τῆς εἰκόνος, ἣν μᾶς ἐπιφυλάσσουν αἱ ἀρχαιρεσίαι τῆς αὔριον. 'Εκ τίνος λόγου ὁ θεσμὸς εἶχεν ἢ ἀπέκτησε τοὺς ἐχθρούς του, οὔτε τοῦ παρόντος εἶνε οὔτε καὶ σκόπιμον θεωροῦμεν τὴν προτεραίαν ἀκριβῶς τῆς λειτουργίας αὐτοῦ νὰ ἐρευνήσωμεν, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἡμεῖς πρῶτοι, οἱ προορισμὸν κύριον τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν τάξαντες τὸν θεσμὸν τοῦτον, οἱ ἐξαντλήσαντες πρὸς ἐπικράτησιν αὐτοῦ ὅ,τι ἐκ τῶν δυνάμεων ἡμῶν μᾶς ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ διαθέσωμεν, ἐπιτακτικὴν αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν, μετὰ τῆς εἰλικρινείας τῆς ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιβαλλομένης, νὰ κηρύξωμεν, ὅτι ὁ θεσμὸς οὗτος θὰ ζήσῃ ἂν ἡμεῖς αὐτοὶ καταδειχθῶμεν ἄξιοι αὐτοῦ. Καὶ τοιοῦτοι καταδεικνυόμεθα ἂν ἐμπράκτως ἀποδείξωμεν, ὅτι οὐχὶ διὰ τὰ πρόσωπα ἡμῶν, ἀλλὰ δι' αὐτὸν ἀποκλειστικῶς ἀγωνιζόμεθα.

Ἡ ἀρχολατρεία εἶνε ἓν ἐκ τῶν μειονεκτημάτων τῶν ξένων πρὸς τὸν δικηγόρον, ὄχι διότι ὁ δικηγόρος δὲν φιλοδοξεῖ, ἀλλὰ διότι καὶ ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀπὸ μορφώσεως συνείθισεν οὐχὶ δοῦλος ἀλλὰ κατακτητὴς τῶν ἀξιωμάτων νὰ ἀναδεικνύεται.

Ὁ ἐπαγγελματικὸς ἀνταγωνισμός, ὃν τὸ συναίσθημα τῆς ἐπικρατήσεως κατ' ἀνάγκην ἀνέπτυξε καὶ ὁλονὲν ἀναπτύσσει, πιθανὸν νὰ ὡδήγησεν ἐνίοτε εἰς παρεκκλίσεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον αἰσθητάς, ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ οὔτε ἐπέτυχεν οὔτε θὰ ἐπιτύχῃ, εἶνε ὅτι οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ ἀμβλύνῃ τὸ συναίσθημα τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀξιοπρεπείας, τὸ ἐκδηλούμενον εἰς τὸ «γνῶθι σαυτὸν» καὶ ἐκτυλισσόμενον εἰς τὸ ἀποκαλύπτεσθαι μεθ' ὑπερηφανείας πρὸ τῶν κατὰ βαθμίδα μίαν ἢ καὶ πλείονας προηγουμένων. Εἰκόνα μικροφιλοδοξιῶν καὶ ἀκαίρων πόθων καὶ ἀκαιροτέρας ἰσοπεδώσεως, ἣν ἄλλα ἀξιώματα καὶ ἄλλαι κοινωνικαὶ τάξεις παρουσίασαν, μόνον εἰκόνα τοιαύτην δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ἐπιδείξῃ ἡ τάξις τῶν δικηγόρων.

Γράφοντες ταῦτα ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον, οὔτινος ἡ ἀξιοπρέπεια ἀναμφιβόλως δὲν εἶνε νοητὸν ὅτι ἐπηρεάζεται ἐκ τοῦ τυχὸν φαινομένου ὅτι μονάδες τινὲς θὰ ἐπιζητήσουν νὰ ἐπιμηκύνουν τὸ μικρότερον ἢ μεγαλείτερον ἀνάστημά των, τοποθετοῦντες αὐτὸ εἴτε ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος εἴτε ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν ἢ τῶν ἄλλων δεσμῶν τοῦ παρόντος. Ταῦτα πάντα ἀποτελοῦσι βεβαίως ἀνθρώπους συμπαθεῖς, ἀξίους πάσης ἐπιεικείας ἂν μὴ καὶ ὀλίγων οἰκτιρμῶν, οὐδέποτε ὅμως παράγουσι βραχίονας, καὶ δὴ τοιούτους, οὓς τὸ σῶμα τῶν δικηγόρων θὰ ἀναζητήσῃ, ὅπως τοῖς ἐμπιστευθῇ τὴν ὀργάνωσιν ἑνὸς νέου θεσμοῦ, ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὁποίου εἶνε ἐξηρτημένη ἡ ὕπαρξις αὐτόχρημα τοῦ ἀξιώματος. 'Αποτεινόμεθα ἄρα εἰς πάντας καὶ οὐδένα ὑπονοοῦμεν, εὐθὺ δὲ πρὸς τὸ τελικὸν συμπέρασμα βαίνοντες, καταλήγομεν οὐχὶ μὲ τὴν εὐχὴν, ἀλλὰ μὲ τὴν πεποίθησιν τὴν ἀκλόνητον, ὅτι τὸ πρῶτον βῆμα ὅπερ οἱ δικηγόροι ἐπιτελοῦσι διὰ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς αὔριον, θὰ εἶνε τόσον μεμετρημένον καὶ ἀποτέλεσμα τόσης περισκέψεως, ὥστε οὔτε αὐτοὶ θὰ ἀντικρύσωσιν ἐν τῷ μέλλοντι σκέψεις μεταγνώσεως οὔτε καὶ ἀπέναντι χαιρεκάκων μειδιαμάτων θὰ εὑρεθῶσι.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΡΙΟΝ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΤΩΝ

'Από ἡμερῶν ἤδη ὁ καθημερινὸς τύπος ἀσχολεῖται μὲ τὸ ζήτημα, ἂν ἡ διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων ἐπιτευχθεῖσα σύνταξις ληξιαρχικῶν πράξεων ἡλικίας τηλεγραφικῶν ὑπαλλήλων κατισχύῃ τῆς ἡλικίας, ἥτις ἀναγράφεται ἐν τῷ μητρῴῳ τῆς Διευθύνσεως ἐπὶ τῇ βάσει ἀποσπασμάτων μητρώων ἀρρένων, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ οὗτοι οἱ ὑπάλληλοι προσήγαγον. Ἡ διάφορος λύσις τοῦ ζητήματος ἐπάγεται διάφορα ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν ἢ μὴ ὑπαλλήλων, οἵτινες κατὰ μὲν τὸ μητρῷον τῆς Διευθύνσεως κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀψιγενῆ ληξιαρχικὴν πρᾶξιν δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως φαίνονται νεώτεροι.

'Επὶ τοῦ θέματος τούτου προεκλήθη γνωμοδότησις τοῦ Νομ. Συμβουλίου καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἔσχομεν τὴν περιέργειαν ν' ἀσχοληθῶμεν καὶ ἡμεῖς, διότι κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν τακτικήν, ἡ προσφυγὴ εἰς τὰ φῶτα τοῦ Νομ. Συμβουλίου ἀντιστοιχεῖ πρὸς αἴτησιν νομιμοποιήσεως τρόπον τινὰ διοικητικῶν, οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ δικαστικῶν, πραξικοπημάτων, διὰ τῆς μεθόδου τῶν συγχωροχαρτίων, ἅπερ καὶ γνωμοδοτήσεις καλέουσι.

Καὶ λοιπὸν τὸ Νομ. Συμβούλιον ἀπεφήνατο, ὅτι «αἱ ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων περὶ διορθώσεως ἡλικίας τῶν ταχυδρομικῶν κ.λ.π. ὑπαλλήλων, κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ὁποίων ἐκλήθη νομίμως τὸ Δημόσιόν εἰσὶν ὑποχρεωτικαί». Τοῦτ' ἐστὶν ἐγκύρως διωρθώθη διὰ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων ἡ ἡλικία τῶν προκαλεσάντων τοιαύτας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἡλικίας ταύτης θὰ ὑπολογισθῇ τὸ ὅριον, ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁποίου ἀποχωροῦσιν ὑποχρεωτικῶς οἱ ὑπάλληλοι.

Ἡ γνωμοδότησις αὕτη, ἂν δὲν ἐλήφθη προχείρως, εἶνε τεχνικωτάτη, διότι παρέχει ἀδιάσειστον ἐπιφάνειαν δικαίου. Πράγματι ὁ ἀστικὸς νόμος τοῦ 1856 ἐν τῷ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων κεφαλαίῳ ἐπιτρέπει τὴν διὰ δικαστικῆς πράξεως ἀναπλήρωσιν, ἂν δὲν ὑπάρχῃ, ἢ διόρθωσιν τῆς ὑπαρχούσης ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, ὑπὸ τὸν περιορισμόν, ὅτι ἡ διορθώσασα ἀπόφασις δὲν δύναται ν' ἀνιταχθῇ πρὸς τοὺς μὴ προσκληθέντας εἰς τὴν περὶ αὐτῆς δίκην.

'Εν τούτοις ἡ ἀποχώρησις τῶν τηλεγραφικῶν ὑπαλλήλων δι' ὅριον ἡλικίας διέπεται ὑπὸ εἰδικοῦ νόμου, καθ' ὃν βάσις τῆς ἡλικίας τῶν ὑπαλλήλων λαμβάνεται τὸ μητρῷον ἀρρένων, ὅπερ τὸ πρῶτον κατηρτίσθη ἐπὶ τῇ δηλώσει τῶν πολιτῶν δι' ἑαυτοὺς καὶ τὰ τέκνα των, κατ' ἔτος δὲ συμπληροῦται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πράξεων γεννήσεων καὶ βαπτίσεων τῶν ἱερέων. 'Εν τῷ Στρατολογικῷ δὲ Νόμῳ διαγράφεται ἰδία διαδικασία περὶ διορθώσεως τοῦ μητρῴου ἀρρένων ἐνώπιον τοῦ Στρατολ. Συμβουλίου. Περιττὸν δὲ νὰ προστεθῇ, ὅτι διὰ τὸ εἰδικὸν θέμα, περὶ οὗ ἠσχολήθη τὸ Νομ. Συμβούλιον, οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις, διότι πάντες οἱ περὶ ὧν πρόκειται ὑπάλληλοι ἐγεννήθησαν πρὸ τοῦ καταρτισμοῦ μητρῴου ἀρρένων, κατὰ κανόνα δὲ ληξιαρχικαὶ πράξεις δὲν ἐτηροῦντο εἰς οὐδένα δῆμον τοῦ Κράτους, ἀλλ' οὐδὲ καὶ νῦν ἐν τοῖς πλείστοις δήμοις τηροῦνται γενικῶς. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ νεαρὸς νόμος τοῦ 1900 περὶ τηλεγραφικῶν κλπ. ὑπαλλήλων, ἐν τῷ ὁποίῳ περιέχεται ἡ διάταξις, καθ' ἣν βάσις τῆς ἡλικίας αὐτῶν λαμβάνεται τὸ μητρῷον ἀρρένων, ἀναφέρεται εἰς γνωστὸν καὶ ἐκ προγενεστέρων νόμων κεκανονισμένον μητρῷον, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπηται ἡ σύγχυσις αὐτοῦ πρὸς ληξιαρχικὰς πράξεις καὶ ἡ προσφυγὴ εἰς νόμον περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων καὶ οὐχὶ μητρῴων ὁμιλοῦντα.

Διὰ πάντα ἄλλον νομικόν, πλὴν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, θὰ ἐπετρέπετο ἡ γενικωτέρα ἐπὶ τοῦ θέματος ἑρμηνεία ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀστικοῦ νόμου περὶ ληξιαρχ. πράξεων. Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ὅμως ἐπὶ παρομοίου θέματος προσεκολλήθη εἰς στενωτάτην ἑρμηνείαν, ἣν καὶ ἡ Νομολογία ἐκύρωσε. Προκειμένου περὶ ὁρίου ἡλικίας ἀξιωματικῶν ὁ σχετικὸς νόμος ἐπιτρέπει τὴν διόρθωσιν τῆς ἀναγεγραμμένης ἐν τῷ τηρουμένῳ ὑπὸ

τοῦ ὑπουργείου μητρῴῳ, ἂν προσαχθῇ ληξιαρχικὴ πρᾶξις. Τοιαύτην ὅμως ἠθέλησαν νὰ ἐννοήσουν οἱ Νομικοὶ Σύμβουλοι μόνον τὴν ἀρχικῶς συντεταγμένην, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ὁ νόμος οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν.

Διατὶ τοσοῦτον συσταλτικῶς ἡρμήνευσαν τὸν νόμον ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει, προκειμένου δὲ περὶ τηλεγραφικῶν ὑπαλλήλων δὲν ἔλαβον κἂν ὑπ' ὄψιν τὸν εἰδικὸν νόμον, καὶ δὲν ἠσχολήθησαν κἂν περὶ διαφορᾶς τῶν ὅρων «μητρῴου ἀρρένων» καὶ «ληξιαρχικῆς πράξεως»;

Πολὺ φοβούμεθα, ὅτι πρόκειται περὶ νέου ἀνδραγαθήματος τοῦ Νομ. Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν δικαιολογῇ βραβεῖον νομομαθείας, ἐξ ἅπαντος ὅμως εἶνε ἄξιον μεταλλίου.....γενναιότητος.

Καὶ καταλήγομεν μὲ ἕνα μαργαρίτην τοῦ νόμου αὐτοῦ περὶ τηλεγραφητῶν. Διὰ τὴν ἀπόλυσιν, λόγῳ ἡλικίας, ἀπαιτεῖ ἐν ἄρθρῳ 29 «τὴν προσαγωγὴν ἀποσπάσματος μητρῴου ἀρρένων ἢ τὴν πιστοποίησιν τῆς μὴ ἐγγραφῆς ὑπαλλήλου τινὸς εἰς τὸ μητρῷον». Δηλαδὴ τεκμαίρεται ὁ νόμος ἐκ τῆς μὴ ἐγγραφῆς ἐν μητρῴῳ συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας; Ἢ μήπως ἔλλειψιν ἑλληνικῆς ἰθαγενείας; Φοβούμεθα ὅτι τίποτε δὲν ἐννοεῖ, ἐφ' ὅσον τοὐλάχιστον δὲν δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν, τί ἐκυμαίνετο εἰς τὸν νοῦν τοῦ συντάξαντος τὸν νόμον, τίς οἶδε τίνος ἀγαθοῦ τμηματάρχου.

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἐξακολουθοῦμεν φοβούμενοι, ὅτι τὸ σύστημα τῆς ἀπολύτου πλειονοψηφίας, τὸ ἀτόπως ἢ μή, ἀδιάφορον, καθιερωθὲν ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀτοπώτερον ὅμως μὴ διασκευασθὲν πρακτικώτερον ὑπὸ τοῦ Διατάγματος, θὰ ἀποτελέσῃ τὸν μᾶλλον ἐπικίνδυνον, ἂν μὴ καὶ ἀνυπέρβλητον σκόπελον, διὰ τὰς ἀρχαιρεσίας τῆς αὔριον, ἴσως δὲ καὶ διὰ τὴν ὀργάνωσιν ἐν γένει τῶν δικηγορικῶν συλλόγων. Ἔχομεν ἀπόλυτον τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ σῶμα τῶν δικηγόρων, ὅπερ ἀπεριόριστον τρέφει τὴν στοργὴν πρὸς τὸν θεσμόν, αὐτὸ πρῶτον πάσῃ δυνάμει θὰ ἐργασθῇ, ὅπως εὐπροσωπότερον, πρὸ παντὸς ὅμως ἀξιοπρεπέστερον, παρακαμφθῇ ὁ σκόπελος οὗτος, μόνη ὅμως ἡ πεποίθησις αὕτη ἀναμφιβόλως δὲν ἐπαρκεῖ ἂν ἐκ τῶν πραγμάτων δὲν διαπιστωθῇ. Εὐτυχῶς ὁ τρώσας ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ εἶνε καὶ ὁ μέλλων νὰ θεραπεύσῃ. Ἡ διάταξις τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Διατάγματος, καθ' ἣν, ἂν δι' ἁπάσας τὰς ἐκλογὰς δέν ἐπαρκέσῃ μία ἡμέρα, αἱ ὑπολειπόμεναι ἐνεργοῦνται κατ' ἄλλην ἡμέραν καὶ ὥραν ὁριζομένην ἀμέσως ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ συλλόγου ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΕΠΟΜΕΝΩΝ ΟΚΤΩ ΗΜΕΡΩΝ, ἡ διάταξις λέγομεν αὕτη δὲν ἀποκλείεται νὰ ἑρμηνευθῇ ὅτι ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι μόνον ἐντὸς τῶν ὀκτὼ τούτων ἡμερῶν εἶνε ἐπιτετραμμένη συνεπῶς δὲ καὶ ἔγκυρος ἡ ἐκλογή.

Ὁ σκόπελος τῆς ἀπολύτου

Πέραν δὲ τούτου;

Εὐχόμεθα τὸ ἐρώτημα τοῦτο νὰ μὴ τεθῇ, ἵνα μὴ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀπειλουμένου ἀπροχωρήτου καταλήξωμεν εἰς τὸ δεύτερον.

Εἴδός τι σκμφκσονισμοῦ—ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ ἔκφρσις—εἶνε ἀναμφίβολον ὅτι παρατηρεῖται ἀπό τινος ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν ἀξιωμάτων καὶ τῇ ἀντιλήψει τῶν δημοσίων ἰδιοτήτων. Πλέον ἢ ἅπαξ βουλευταί, ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ λαοῦ καὶ ἐλέγχοντες πράγματα ἢ φέροντες τὸν λόγον περὶ προσώπων, ἀποβάλλουσιν ἑκουσίως τὸν χιτῶνα τῆς δημοσίας αὐτῶν ἰδιότητος καὶ μετὰ παλληκαρισμοῦ ἀξίου φθόνου δι' ἄλλας στιγμὰς ἢ ἀκριβέστερον δι' ἄλλας ἐποχάς, προκαλοῦσιν ὡς ἄτομα πλέον τοὺς ἐλεγχομένους, ἐνῷ συγχρόνως ἀκράτητοι καὶ οἱ τελευταῖοι ἢ τρέπονται τὴν πρὸς τὴν καταδιωκτικὴν ἀρχὴν ἄγουσαν, ζητοῦντες ποινικὰς εὐθύνας! ἢ ἀκκίζονται δημοσίως ἐπιδεικνύοντες τὸ πεδίον τῆς τιμῆς.

Ἄξιον προσοχῆς

Ὅλα δὲ ταῦτα λαμβάνουν χώραν πρὸ τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν Εἰσαγγελικῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, χωρὶς εἰς οὐδεμίαν ἀπὸ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς νὰ ἔρχεταί ποτε ἡ ἔμπνευσις ὅπως ἀσκήσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ τὸ θεμελιωδέστερον ἀξίωμα παντὸς ἀντιπροσωπευτικοῦ πολιτεύματος ἐπιβάλλει, ὁπότε εἶνε πλέον ἢ ἀναμφίβολον ὅτι καὶ οἱ μὲν θὰ διδαχθῶσιν ὅτι ὁ χιτὼν τῆς βουλευτικῆς ἀσυλίας δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων, οἵτινες κατ' οἰκείαν βούλησιν ἀποβάλλονται, καὶ οἱ δὲ θὰ κατανοήσουν ὅτι τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, διὰ λόγους ἄλλους, ἀνωτέρους κατὰ πολὺ τῶν προσωπικῶν των συνκισθημάτων ἐκρίθη ἐπάναγκες νὰ μὴ ὑποβάλλεται εἰς εὐθύνας.

Ὅσα ἐν ἄλλῃ στήλῃ δημοσιεύομεν ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐκδίκασιν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν ὑπὸ κληρικῶν διαπραττομένων ἀδικημάτων, πρέπει νὰ ἐπιστήσωσι σύντονον τὴν προσοχὴν τῆς πολιτείας, ἰδίᾳ δὲ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργοῦ. Ὅ,τι ἐκεῖ γίνεται εἶνε ἀναχρονισμὸς ἀπὸ οὐδένα νόμον καὶ ἀπὸ οὐδὲν δίκαιον ἐπιτρεπόμενος. Ἀσχέτως πρὸς τὸ κατ' οὐσίαν βάσιμον κατηγορίας τινός, οὐδόλως δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἡ συνύπαρξις ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ *παθόντος, κατηγόρου καὶ δικαστοῦ*!

Μὴ λησμονῶμεν; ὅτι καὶ οἱ ἐπίσκοποι εἶνε ἄνθρωποι. Μόνον δὲ τὸ γεγονὸς ὅτι, ἐν τῇ ἱστορουμένῃ ἐν ἄλλῃ στήλῃ δίκῃ, ἐγένετο ἀνάκρισις καὶ ἀπηγγέλθη κατηγορία ὑπὸ τοῦ Πκνιερωτάτου Ἐπισκόπου Λαμίας κατά τινος ἱερέως τῆς περιφερείας του δι' ἀδικήματα κατ' αὐτοῦ τοῦ Ἐπισκόπου πρὸ δύο ὅλων ἐτῶν, ὅτι δὲ μόλις τώρα, ὅτε ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος ἐκλήθη ὡς Συνοδικὸς ἐνεθυμήθη νὰ τὸν εἰσαγάγῃ πρὸς ἐκδίκασιν γενόμενος καὶ δικαστής, μόνον λέγομεν τὸ γεγονὸς τοῦτο καθιστᾷ λίαν ὕποπτον καὶ ἀμφίβολον τὸ ὅτι ἀπενεμήθη δικαιοσύνη εἰς τὸν κατηγορούμενον ἱερέα. Καθόσον γινώσκομεν, ἡ Πολιτεία χάριν τοῦ κακῶς ἐννοουμένου γοήτρου τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, ἐνέδωκεν καὶ ἄλλοτε εἰς πιέσεις τῆς Ἐκκλησίας αἵτινες—ἔστω καὶ μακρὰν προσωπικοῦ τινος ἐλατηρίου—οὔτε συνέβαλον οὔτε συμβάλλουν εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς γνώμης ὅτι ἀπονέμεται ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων ἀληθὴς δικαιοσύνη. Ἐὰν δὲ ἐλλείπωσι παρ' ἡμῖν εἰδικοὶ κανόνες ρυθμίζοντες τὴν διαδικασίαν καὶ τὴν λειτουργίαν καθόλου τῶν τελευταίων τούτων, δὲν πρέπει νομίζομεν νὰ ἀποκλείωνται πάσης ἐφαρμογῆς γενικαί τινες ἀρχαὶ τοῦ δικαίου καὶ μὲ τὴν ἠθικὴν σύμφωνοι καὶ ὑφ' ὅλων τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν, παραδεδεγμέναι, νὰ δίδεται δὲ χώρα εἰς πᾶσαν αὐθαιρεσίαν κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἀδικημάτων τῶν κληρικῶν. Εἰς τοιαύτας ἀποφάσεις προδήλως παρανόμους καὶ ἀνιέρους, δικαίωμα νομίζομεν ἀλλὰ καὶ καθῆκον ἔχει ἡ ἀνωτέρα ἀρχὴ νὰ ἀρνῆται πᾶσαν ἰσχὺν καὶ πᾶν κῦρος.

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΔΟΥΝΑΙ ΕΝΟΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

Ἂν μή τι ἄλλο, πάντως διασκεδαστικὸν ἀνάγνωσμα παρεσκευάσαμεν διὰ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἐκ τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους. Καὶ λέγομεν τοῦτο, διότι ἐπὶ τοσοῦτο προχωρεῖ εἰς τὰ νεῦρα ἡμῶν ὁ Ἀβδηριτισμός, ὥστε οἱ ἀγανακτοῦντες καὶ κοπτόμενοι διὰ τὴν ἀχαρακτήριστον τοῦ τόπου τούτου κατάστασιν δὲν θεωροῦνται σοβαροὶ ἄνθρωποι—εἶνε οἱ λεγόμενοι «*πατριῶται*», ἥκιστα πρακτικοὶ ἄνθρωποι. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, γράφοντες τὰ κατωτέρω, δὲν σκοποῦμεν, ἢ νὰ προκαλέσωμεν τοὺς γέλωτας τῶν καλουμένων *ἐξύπνων* ἀνθρώπων.

✱

«Κατ' ἔτος ἡ Βουλὴ ψηφίζει τὸν προσδιορισμὸν τῆς στρατιωτικῆς καὶ ναυτικῆς δυνάμεως, τὴν στρατολογίαν καὶ τὴν ναυτολογίαν **καὶ τὸν προϋπολογισμὸν καὶ ἀποφασίζει ἐπὶ τοῦ ἀπολογισμοῦ.** Ὅλα τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ Κράτους **πρέπει νὰ σημειῶνται εἰς τὸν προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμόν.** Ὁ προϋπολογισμὸς εἰσάγεται εἰς τὴν Βουλὴν ἐντὸς τῶν δύο πρώτων μηνῶν ἑκάστης Συνόδου, ἡ δὲ ἐξέτασις αὐτοῦ γίνεται παρ' εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς, καὶ ψηφίζεται ἅπαξ». (Ἄρθρον 60 τοῦ Συντάγματος).

»Γνωστοῦ ὄντος ὅτι, ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν, Καθημερινὸν καὶ Καθολικὸν δὲν τηρεῖται ἐν τῷ Γενικῷ Λογιστηρίῳ, τὸ μόνον ὁρατὸν σημεῖον τῆς, ἐπὶ τῇ βάσει ἠλεγμένων στοιχείων, ἀποδόσεως λογαριασμῶν τῆς δημοσίας διαχειρίσεως πρόκειται ὁ τελευταῖος Γενικὸς Λογαριασμὸς τῆς οἰκονομικῆς τοῦ Κράτους διαχειρίσεως, ὅστις ἐστὶν ὁ τοῦ ἔτους 1880 καὶ ὁ τελευταῖος ὁριστικὸς ἀπολογισμὸς τῶν τε ἐσόδων καὶ τῶν ἐξόδων τοῦ Κράτους, ὅστις ἐστὶν ὁ τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1902..... Ἀπέμενεν ἐν τούτοις ὁ δημοσιευόμενος Ἰσολογισμὸς τῆς Γενικῆς Ληψοδοσίας τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1907, δημοσιευόμενος (Σ. Δικ. ἄλλως τε καὶ αὐτὸς μόλις μέχρι τοῦ 1899 εἶχε φθάσει). Καὶ ὁ Ἰσολογισμὸς ὅμως οὗτος, ἀπορρέων ἐκ τῶν γενικῶν καταστάσεων τῆς ληψοδοσίας τῶν ὑπολόγων καὶ μὴ ἐπαληθευόμενος ἐπὶ τῇ βάσει ἠλεγμένων στοιχείων τῆς ὑπ' αὐτῶν διενεργουμένης διαχειρίσεως, οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ παράσχῃ συμβολὴν εἰς τὴν κατανόησιν τῆς πραγματικῆς καταστάσεως ἐν ᾗ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον εὑρίσκετο, καὶ μόνην τὴν εἰκόνα εἰδικῶν τινων μερίδων, περιωρισμένην κίνησιν ἐχουσῶν ἢ καὶ ἄλλοθεν ἐξελεγχομένην, κατὰ προσέγγισιν νὰ παραστήσῃ ἠδύνατο. Οὕτω δὲ τὰ χρεωστικὰ καὶ πιστωτικὰ κατὰ μερίδα ὑπόλοιπα τοῦ εἰρημένου Ἰσολογισμοῦ, τὰ παριστῶντα τὸ Ἐνεργητικὸν καὶ Παθητικὸν τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἀμφισβητουμένης ἐν τοῖς πλείστοις τυγχάνοντα, πόρρω ἀπέχουσι τοῦ νὰ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς καθορισμὸν τῆς πραγματικῆς τοῦ Δημοσίου Ταμείου καταστάσεως καὶ τῆς ἐξακριβώσεως τῶν κατ' ἰδίαν λογαριασμῶν, τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν ἐν τῷ Δημοσίῳ Ταμείῳ διενεργουμένην ληψοδοσίαν. (Ἔκθεσις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ τοῦ Γενικοῦ Προϋπολογισμοῦ τῶν Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων τοῦ Κράτους τῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1909).

✱

Ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει νόμος μᾶλλον ἄγνωστος καὶ καταφρονητότερος τοῦ Συντάγματος. Ἐντὸς τῆς Βουλῆς: α') διότι φλυαροῦσιν οἱ ἐν τῷ συνόλῳ των ἀμαθέστεροι καὶ κουφότεροι τῶν Ἑλλήνων, β') διότι τὸ Σύνταγμα θὰ ἦτο ἐν παντὶ πρόσκομμα εἰς τὴν ἀσυνείδητον καὶ ἐπαίσχυντον λαφυραγωγίαν τοῦ Δημοσίου Θησαυροῦ.—Ἐκτὸς τῆς Βουλῆς: α') διότι παραδειγματιζόμεθα ἐκ τῶν Ἀρχόντων, β') διότι καὶ οἱ νομικοὶ ἔτι δὲν ἐδιδάχθημεν τὸ Σύνταγμα, δὲν ἐμελετήσαμεν καὶ δὲν ἐκοπιάσαμεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἠγαπήσαμεν αὐτό, δὲν ἐκινδυνεύσαμεν κατὰ τὰς ἐξετάσεις μας ἐξ αὐτοῦ, δὲν ἐξηρτήσαμεν ἐλπίδας ἀπ' αὐτοῦ καὶ συμφέροντα, δὲν μᾶς ἐπεβλήθη ποτὲ καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν σεβόμεθα αὐτό.

✱

Σκοπὸν εἴχομεν νὰ καταστήσωμεν γνωστοτέρας δαπάνας τινὰς τοῦ Προϋπολογισμοῦ εἰδικῶς δια τὴν Δικαιοσύνην. Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀφήνει ὁ πειρασμὸς νὰ μὴ παρουσιάσωμεν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης δαπάνας τινὰς καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, συγκριτέας πρὸς ἀλλήλας, τὰς ἑξῆς:

Γενικὸν Λογιστήριον	Δραχ.	78.442
Νομικὸν Συμβούλιον	»	198.520
Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον	»	235.640

(Ὑποβληθεὶς Προϋπολογισμὸς τοῦ 1909 σελὶς 40).

✱

Ἰδοὺ πῶς ἔχει τώρα καὶ ὁ Γενικὸς Προϋπολογισμὸς τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης:

1) Κεντρικὴ ὑπηρεσία	Δρχ.	68.020
2) Ἄρειος Πάγος	»	149.310
3) Ἐφετεῖα	»	330.480
4) Ἔξοδα ὑπηρ. Ἐφετείων	»	21.060
5) Εἰσαγγελίαι Ἐφετῶν	»	79.760
6) Ἔξοδα ὑπηρεσίας Εἰσαγγελιῶν Ἐφετῶν	»	15.940
7) Πρωτοδικεῖα	»	1.038.180
8) Ἔξοδα ὑπηρεσίας Πρωτοδικείων	»	113.090
9) Εἰσαγγελίαι Πρωτοδικῶν	»	273.300
10) Ἔξοδα ὑπηρεσίας Εἰσαγγελιῶν Πρωτοδικῶν	»	52.195
11) Εἰρηνοδικεῖα καὶ Πταισματοδικεῖα	»	1.126.004
12) Φυλακαὶ σωφρονιστικαὶ	»	103.092
13) Φυλακαὶ ἐξεταστικαὶ καὶ ποινικαὶ	»	194.264
14) Ἔξοδα ποινικῆς δικαιοσύνης	»	2.866.740
15) Διάφορα ἔξοδα	»	128.750
16) Ἔξοδα παρελθουσῶν χρήσεων	»	80.640
Τὸ ὅλον	δρχ.	6.640.826

(Ἴδε ὑποβληθέντος Προϋπολογισμοῦ 1909 σελ. 174).

Διὰ νὰ παύσωσί τινες νομίζοντες, ὅτι δὲν ὑπάρχουν χρήματα, ἢ ὅτι δὲν διατίθενται γενναῖα ποσὰ διὰ τὴν Δικαιοσύνην.

✱

Πῶς συμβαίνει, ὥστε, ἐνῷ τὰ ἔξοδα τῶν Εἰσαγγελιῶν Ἐφετῶν εἶνε δραχμαὶ 79.760, τὰ δὲ ἔξοδα τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν δρχ. 15.940, ἤτοι τὸ $^1/_5$ περίπου, ἀφ' ἑτέρου τὰ ἔξοδα τῆς ὑπηρεσίας τῶν Ἐφετείων νὰ εἶνε ἀρκετὰ δρχ. 21.060, ἤτοι μόλις τὸ $^1/_{15}$ περίπου τῶν ἐξόδων τῶν Ἐφετείων, ἀνερχομένων εἰς δραχμὰς 330.480, εἰς ἡμᾶς φαίνεται ἀκατανόητον. Καὶ πρέπει νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι μεταξὺ τῶν ἐξόδων τῆς ὑπηρεσίας τῶν Πρωτοδικείων καὶ τῶν ἐξόδων τῆς ὑπηρεσίας τῶν Εἰσαγγελιῶν Πρωτοδικῶν, δὲν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἀναλογία, καίτοι ἀναλόγως μείζονα ἐργασίαν ἔχουσιν αἱ Εἰσαγγελίαι Πρωτοδικῶν. Ρητέον δ' ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ὁδοιπορικῶν, ἅτινα περιλαμβάνονται εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν Διαφόρων Ἐξόδων.

✱

Τὰ ἔξοδα ὑπηρεσίας Εἰσαγγελιῶν Ἐφετῶν, ***κατὰ λίαν περίεργον σύμπτωσιν ἀκριβέστατα τὰ αὐτὰ τοὐλάχιστον κατὰ τὰ τέσσαρα τελευταῖα ἔτη,*** καθ' ὅσον ἡμεῖς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, εἶνε τὰ ἑξῆς:

Εἰσαγγελίας Ἀθηνῶν

Γραφικὴ ὕλη κλπ.	Δρχ.	1.160
Ἐνοίκιον καταστήματος	»	3.000
Φωτισμὸς δι' ἠλεκτρ. ρεύματος	»	240

Εἰσαγγελίας Ναυπλίου

Γραφικὴ ὕλη κλπ.	Δρχ.	720
Ἐνοίκιον καταστήματος	»	1.680

Εἰσαγγελίας Πατρῶν

Γραφικὴ ὕλη	Δρχ.	1.320
Ἐνοίκιον καταστήματος	»	4.620

Εἰσαγγελίας Κερκύρας

Γραφικὴ ὕλη κλπ.	Δρχ.	480
Ἐνοίκιον καταστήματος	»	1.800

Εἰσαγγελίας Λαρίσσης

Γραφικὴ ὕλη κλπ.	Δρχ.	1.020

Ἀλλ' ὑπάρχει ἀπὸ ἐτῶν ἀναγραφομένη ὁμοιομόρφως ἐν τοῖς προϋπολογισμοῖς καὶ ἡ ἑξῆς δαπάνη:

«Δι' ἀγορὰν νομικῶν συγγραμμάτων Εἰσαγγελιῶν Ἐφετῶν καὶ ἱερῶν Εὐαγγελίων δρχ. 500». Κατὰ ποίαν τώρα λογιστικὴν συνάπτονται ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ τοῦ προϋπολογισμοῦ νομικὰ συγγράμματα καὶ ἱερὰ Εὐαγγέλια εἶνε βέβαια ἄλλο ζήτημα. Ἀλλὰ κατ' ἔτος ἀγοράζουν Εὐαγγέλια αἱ Εἰσαγγελίαι τῶν Ἐφετῶν;

Κατὰ πόσον τὰ ἔξοδα ταῦτα εἶνε μικρὰ ἢ μεγάλα ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν ἑκάστου νὰ ἐκτιμήσῃ. Παρέχομεν ἡμεῖς τὰς ἑξῆς πληροφορίας ἐκ τῶν προϋπολογισμῶν· διὰ τὴν Εἰσαγγελίαν Ἐφετῶν Πατρῶν μόνον κατὰ τὸ ἔτος 1908 ὡρίσθησαν δραχ. 1.320 δαπάνη «Γραφικῆς ὕλης κλπ.» ἐνῷ κατὰ τὰ ἔτη 1906, 1907 καὶ 1909 ὁρίζονται δραχ. μόνον 720, τί ἄραγε νὰ συνέβη τὸ ἔκτακτον κατὰ τὸ 1908; Διὰ δὲ τὴν Εἰσαγγελίαν Ἐφετῶν Λαρίσσης κατὰ τὸ ἔτος 1906 ἀνεγράφετο δαπάνη «Γραφικῆς ὕλης κλπ.» δρχ. 720, ἔκτοτε ὅμως ἀναγράφονται περιέργως δραχ. 1020 κατ' ἔτος, ἐνῷ δὲν ἐγένετο γνωστὸν ἂν ηὔξησεν ἡ περιφέρεια τῆς Εἰσαγγελίας ἐκείνης, ἐνῷ σχετικὴ ἀναπληρωματικὴ πίστωσις διὰ τὸ ἔτος 1906 δὲν ἐζητήθη παρὰ τῆς Βουλῆς, ἐνῷ κατὰ κανόνα τριπλασία καὶ ἐνίοτε μείζων εἶνε ἡ ἐργασία τῶν Εἰσαγγελιῶν Ναυπλίου, Ἀθηνῶν, Πατρῶν. Δὲν θὰ παρεῖλκε τέλος ἂν ἐγίνετο γνωστὸν ὅτι τὰ Ἐφετεῖα Ναυπλίου καὶ Πατρῶν ἐκδίδουσι πλείονα βουλεύματα ἢ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν. Ἀλλ' εἰς τὸν λεπτολόγον ἐρευνητὴν ἐπιβάλλεται καὶ τὸ ἐρώτημα, διατί «Γραφικὴ ὕλη κλπ.» οὐχὶ δὲ ἁπλῶς «Γραφικὴ ὕλη»; Τί θέλει ἐκεῖνο τὸ «*κλπ.*»; Διότι ἔχει ὑπ' ὄψιν ὁ τοιοῦτος ἐρευνητής, ὅτι ἐν τῷ Κεφαλαίῳ «Διάφορα ἔξοδα» ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς ἄρθρα.

α') Δι' ἔξοδα **ἀποσκευῶν,** βιβλιοδετήσεως ἀποφάσεων καὶ πρακτικῶν, μεταφορᾶς ἀρχείων καὶ θερμάνσεως τῶν Ἐφετείων τοῦ Κράτους Δρχ. 2.000

β') Εἰσαγγελιῶν Ἐφετῶν ὁμοίως » 1.250»

Φρονοῦμεν, ὅτι ὑπάρχουσι δαπάναι σημαντικαὶ καὶ σημαντικώτεραι, ἀλλ' ὅτι δὲν ὑπάρχουσι δαπάναι ἀσήμαντοι. Δὲν ὑπάρχει ἔλλειψις μεθόδου καὶ προσοχῆς ἐν τῇ συντάξει τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους μὴ ἀσύγγνωστος.

«Γραφικὴ ὕλη κλπ.»

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ 1907	δρ.	2.300
Πρωτοδικείου Σύρου	»	720
» Κυπαρισσίας	»	720
» Καλαμῶν	»	700
» Τριπόλεως	»	700

Τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐκδίδει ἑξαπλασίας ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου καὶ ἐννεαπλασίας τοῦ Πρωτοδικείου Κυπαρισσίας. Τὰ Πρωτοδικεῖα Καλαμῶν καὶ Τριπόλεως ἐκδίδουσι πολὺ πλείονας ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου καὶ πλέον ἢ διπλασίας τοῦ Πρωτοδικείου Κυπαρισσίας. Τὸ Πλημμελειοδικεῖον Κυπαρισσίας ἐκδικάζει κατ' ἔτος οὐχὶ κατὰ πολὺ ὀλιγωτέρας ὑποθέσεις τοῦ Πλημμελειοδικείου Καλαμῶν, ὅπερ ὅμως ἐκδικάζει ἑξαπλασίας ἢ τὸ Πλημμελειοδικεῖον Σύρου. Δεκαπλασίας τοῦ τῆς Σύρου ἐκδικάζει τὸ Πλημμελειοκεῖον Τριπόλεως, ὅπερ ἐκδικάζει πολὺ πλείσνας καὶ τοῦ Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων παραδειγμάτων:

Μισθοὶ Βοηθητικοῦ Προσωπικοῦ.

Εἰσαγγελίας Χαλκίδος	δρχ.	3.960
» Σύρου	»	4.080

Ἡ Εἰσαγγελία Χαλκίδος ἔχει τριπλασίαν ἐργασίαν τῆς Εἰσαγγελίας Σύρου.

Εἰσαγ. Ἀθηνῶν ἔτος 1906	Δρχ.	9.720
» » » 1907	»	10.560
» » ἔτη 1908-9	»	11.400

Γραφικὴ ὕλη κλπ.

Εἰσαγγελίας Χαλκίδος	δραχ.	400
» Σύρου	»	430

Κατὰ ποίαν λογικὴν καὶ ἀναλογίαν;

Εἰσαγγελίας Ἀθηνῶν	δραχ.	1,900
» Τριπόλεως μόνον	»	650

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ γείνῃ γνωστὸν, ὅτι ἐλάχιστά εἰσι πλείονες αἱ ἐργασίαι τῆς Εἰσαγγελίας Ἀθηνῶν· ἐκ τῶν Πινάκων τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης κατὰ τὰ ἔτη 1903-1906 τὰς ἐργασίας τῶν δύο Εἰσαγγελιῶν ἐκπροσωποῦσιν οἱ ἑξῆς ἀριθμοί:

Ἀθηνῶν: 8285, 9153, 8047, 8425
Τριπόλεως: 7392, 7023, 7490, 8425

Ἡ διαφορὰ τῶν ἀριθμῶν τούτων παριστᾷ τὴν διαφορὰν τῆς ἐργασίας τῶν δύο Εἰσαγγελιῶν. Ἀλλ' ὡς εἴπομεν, πλείονες δίκαι εἰσάγονται ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου Τριπόλεως.

Πᾶν ἄλλο ἢ περιττὴν εὑρίσκομεν τὴν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1907 ἀρξαμένην ν' ἀναγράφηται δαπάνην: «Δι' ἀμαξαγώγια Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἀνακριτικῆς ὑπηρεσίας ἐντὸς τῆς πόλεως..... δραχ. 900». Ἀλλ' ἐξ ὅλων τούτων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ Κράτος παρέχει πρὸς τὴν Εἰσαγγελίαν ταύτην ὅλα τὰ μέσα νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμόν της. Ἔχει δὲ πάντοτε καὶ τρεῖς Ἀντεισαγγελεῖς. Ἐν τούτοις ἡ κρατοῦσα γνώμη ἀπαιτεῖ ὀλιγωτέρου χρόνου κατανάλωσιν διὰ τὸ ἐπιδεικτικὸν μέρος τῶν ἀκροάσεων. Καὶ ἂς μὴ λησμονῶνται καὶ ἄλλαι ἀπολαυαί.

Συνέχεια τῆς ἀπολαυστικῆς ὄντως ταύτης πανδαισίας παραθέτομεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Φίλος συνάδελφος λαβὼν ἀφορμὴν ἔκτινος δίκης διεξαχθείσης ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐσχάτως κατὰ τοῦ ἐν Λαμίᾳ ἐφημερίου ἱερέως Κ. Παπαστεργίου κατηγορηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Φθιώτιδος ἐπὶ διαφόροις πράξεσιν ἀφορώσαις κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς αὐτὸ τὸ *πρόσωπόν τοῦ Ἐπισκόπου*, ὑποβάλλει εἰς τὴν «Δικαιοσύνην» τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

«Ἐπίσκοπος κατηγορήσας ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ περιφρονήσει ἑαυτοῦ κληρικὸν τῆς περιφερείας του, καὶ ἐνεργήσας ὁ ἴδιος πρὸ διετίας προανάκρισιν, ἐκλήθη μετὰ ταῦτα Συνοδικός· τοιοῦτος δὲ διατελῶν ἤδη εἰσήγαγεν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν κατηγορίαν ταύτην πρὸς ἐκδίκασιν. Δύναται ὁ Ἐπίσκοπος οὗτος νὰ μετάσχῃ ὡς Σύνεδρος εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ δικάσαντος τὸν κληρικὸν τοῦτον ἐπὶ ταῖς ἄνω πράξεσιν;»

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δίδομεν τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν.

Ἐν τῷ καταστατικῷ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νόμῳ ΣΑ τῷ κανονίζοντι τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας καὶ τὰ τῆς διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, πάντα ὅμως ἀτελῶς, δὲν ἀναγράφεται διάταξίς τις περὶ λόγων ἐξαιρέσεως τῶν Συνέδρων Συνοδικῶν καὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποβολῆς αὐτῶν. Τοῦ νόμου ὅμως τούτου σιωπῶντος, ἔρχονται εἰς ἐφαρμογὴν αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ ἀρχαὶ τοῦ δικαίου, καθ' ἃς ὁ δικαστὴς ὅσον ἀμερόληπτος καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὑπάρχουσι περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ἀπόλυτον περὶ τοῦ ἀδεκάστου τοῦ χαρακτῆρός του ἐμπιστοσύνην.

Τοῦτο δὲ προϊδὼν καὶ ὁ ἡμέτερος νομοθέτης καὶ θέλων ν' ἀποσοβήσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν μεροληψίας περὶ τὴν διαχείρισιν τῆς δικαιοσύνης, ὥρισεν ἐν τῇ ποινικῇ ἡμῶν δικονομίᾳ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 51 καὶ ἑπομ. Καὶ κατὰ μὲν τὸ ἐδάφ. 3 τοῦ ἄρθρου 51 Ποιν. Δικ. ὁρίζεται ὡς λόγος ἐξαιρέσεως ἡ ἔρις ἢ ἔχθρα τοῦ δικαστοῦ μετὰ τοῦ ἀδικηθέντος ἢ κατηγορουμένου, ἥτις ἐν προκειμένῳ ἀναμφισβητήτως ὑφίσταται ἢ ὑποτίθεται τοὐλάχιστον, ὅτι ὑφίσταται, μεταξὺ τοῦ Συνέδρου Ἐπισκόπου καὶ τοῦ κατηγορουμένου ἱερέως, ἀφ' οὗ ὁ πρῶτος φέρεται ὡς παθὼν ἐκ τοῦ ἀδικήματος τοῦ δευτέρου· (ἰδὲ Φλογ. Ποιν. Δικ. νομολ. ὑπ' ἄρθρον 51 Ποιν. Δικ.). Πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ παθὼν ἐπίσκοπος εἰσάγει καὶ τὴν κατηγορίαν πρὸς ἐκδίκασιν. Κατὰ δὲ τὸ ἐδάφ. 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 51 Ποιν. Δικ. ἐξαιρεῖται ἐπίσης ὁ δικαστὴς ὁ λαβὼν μέρος εἰς τὴν ἀνάκρισιν (τοῦτο ἐν τῷ Κακουργειοδικείῳ γίγνεται) κατὰ τὴν ὁποίαν βεβαίως οὗτος ἐμόρφωσε μίαν γνώμην περὶ τῆς ὑποθέσεως καὶ ἔρχεται ἤδη νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην προκατειλημμένος.

Ἀλλὰ πλὴν τῶν διατάξεων τούτων τοῦ πολιτικοῦ νόμου, τῶν ἐχουσῶν βεβαίως ἐφαρμογὴν καὶ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τοιούτῳ, ἄν τις ἀνατρέξῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον, θὰ εὕρῃ διαδικαστικοὺς κανόνας οἷοι οἱ ἀνωτέρω λ. χ. ἐν τῇ δίκῃ τοῦ ἐπισκόπου Μεγ. Ἀθανασίου καταδικασθέντος ἐπὶ διαφόροις πράξεσιν, οὗτος ἐξεκάλεσε τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, μεταξὺ δὲ τῶν λόγων τῆς ἐφέσεως περιείχοντο καὶ οἱ ἑξῆς, ἀκριβῶς ὅμοιοι πρὸς τὰς ἄνω περιπτώσεις, ἤτοι «ὅτι οἱ δικασταὶ ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ Ἀθανασίου» «ὅτι ὁ κατήγορος ἐγένετο καὶ δικαστής».

Μὴ καθορισθείσης δέ, ὡς προείπομεν, διαδικασίας τινὸς ἐνώπιον τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, βεβαίως ἰσχύουσι καὶ ἐφαρμόζονται καὶ σήμερον οἱ εἰς παλαιὰς ἀπσστολικὰς διατάξεις ἢ Συνοδικὰς ἀποφάσεις ἀπαντῶντες διαδικαστικοὶ κανόνες οἱ στηριζόμενοι εἰς ἀκλονήτους ἀρχὰς (Ἐκκλ. Δικ. Σακελλαροπούλου ἐπισκόπου Μεσσηνίας). Ἑπομένως ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν περιπτώσει ὁ ἐπίσκοπος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπετρέπετο νὰ λάβῃ μέρος ὡς Σύνεδρος, ἀλλ' ὤφειλε νὰ δηλώσῃ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅτι κωλύεται ἐκ τῶν ἄνω λόγων καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀντικατάστασίν του, ὅπως καναστήσῃ νόμιμον καὶ δικαίαν τὴν κατὰ τοῦ ἀδικήαντος αὐτὸν κληρικοῦ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Σονόδου.

Καθ' ἃ γινώσκομεν ἡ ὡς ἄνω διατυπουμένη γνώμη εἶνε σύμφωνος καὶ μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ἰω Εὐταξίου καθηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἐξενεχθεῖσαν.

Ἀποδεικτικόν.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν τριακοστὴν (30) Ἰανουαρίου ἔτους 1909 ἐννεακοσιοστῷ ἐννάτῳ ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Χρῆστος Λεωνάρδος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Κωνσταντίνου Λαμπαδαρίου πληρεξουσίου τῶν Νικολάου Δ. Στεντούμη καὶ Ὄθωνος Κ. Ἀλεξίου κατοίκων Μεγάρων μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Δημήτριον Ἰωάν. Κιούσην ἐνηλικιωθέντα ἤδη ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῶν ἀπὸ 21ης Ἰουνίου 1906 πρακτικῶν συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἵνα λάβῃ γνῶσιν αὐτῶν καὶ ἐπιτασσόμενον ὅπως ἐμπροθέσμως μετὰ τοῦ ὁμοδίκου ἀδελφοῦ τοῦ Μελετίου Ἰων. Κιούση ἐνηλικιωθέντος καὶ τούτου κατοίκων Μεγάρων. 1ον) Δι' ἔξοδα προκοινοποιηθείσης ἐπιταγῆς δραχ. 8 2) τὰ ἐπιδικασθέντα ἔξοδα δραχ. 15 3) Διὰ τὸ ἀπόγραφον τοῦ παρόντος, ἀντίγραφα δύο, ἐξ αὐτοῦ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ, δύο ἐπιταγὰς δύο ἐπιδόσεις καὶ δημοσίευσιν δι' ἐφημερίδος τῆς παρούσης δραχ. τριάκοντα πέντε 4) τέλη σημάνσεως δραχ. (3) τρεῖς ἐν ὅλῳ δραχμὰς ἑξήκοντα μίαν (61). Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεύς.
Κ. Ροϊλός.

Ἐ Δικαστ. Κλητὴρ
Χ. Λεονάρδος.

Ἐν ὀνόματι
τοῦ Βασιλεως τῶν Ἑλλήνων
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'.

Ἀριθ. 6,290/

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Γ. Χοϊδᾶ, Προεδρεύοντος, κωλυομένου τοῦ Προέδρου καὶ τῶν ἀρχαιοτέρων δικαστῶν, Εἰσηγητοῦ, Ν. Σπιθάκη καὶ Γ. Διαμάντη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τὴν 8 Ὀκτωβρίου 1908, παρουσίᾳ τοῦ Εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Μ. Οἰκονομάκη, κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀμέσως ἀναπληρωτῶν του, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Φ. Βαλασοπούλου, ἵνα δικάσῃ μεταξὺ

Τοῦ ἐνάγοντος Γεωργίου Ν. Καπετανάκη, κατοίκου Βρουλιᾶ, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Ι. Ζεγκίνη καὶ

Τοῦ ἐναγομένου Θεοδώρου Α. Ὀρφανοῦ, κατοίκου Ἀθηνῶν, μὴ παραστάντος.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 28 Μαρτίου 1907 ἀγωγῆς του πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως νὰ τῷ πληρώσῃ δρ. 700 ἐντόκως πρὸς 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς 20 Μαρτίου 1907, ἃς ἐδανείσθη καὶ ἔλαβε τοῖς μετρητοῖς δι' ἰδιωτικῆς ἀποδείξεως πρὸς ἐμπορικήν του χρῆσιν, τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν, τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Προκειμένης συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης κατα τὴν ἄνω συνεδρίασιν παρέστη μόνον ὁ τοῦ ἐνάγοντος πληρεξούσιος, ἐγγράφοις προτάσεσιν, αἰτούμενος τὰ ἐν τοῖς πρακτικοῖς.

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ καὶ τοῦ Εἰσαγγελεύοντος.

Ἰδὸν τὴν δικογραφίαν. Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ καθὰ προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀπὸ 2 Ἀπριλίου 1907 ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν Α. Ἀντωνιάδου προσηκόντως ἐκλητεύθη ὁ ἐναγόμενος, ὅστις μὴ ἐμφανισθεὶς κατὰ τὴν ἄνω συνεδρίασιν, νόμιμον δικάσιμον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐκφωνηθείσης ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ οἰκείου πινακίου, δικάζεται ἐρήμην καὶ δεκτὴ καθίσταται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἀπαγγελλομένης καὶ προσωπικῆς κρατήσεως τοῦ ἐναγομένου, καθὸ ἐμπόρου καὶ δι' ἐμπορικὴν αἰτίαν συναλλαξαμένου κατὰ τὰς προτάσεις τοῦ ἐνάγοντος, μὴ ὑπαρχούσης ἐνστάσεώς τινος καὶ ἀντιρρήσεως ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέας.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Θεοδ. Ὀρφανοῦ.

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀπὸ 28 Μαρτίου 1907 ἀγωγήν.

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον ἵνα διὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης αἰτίαν καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως καθὸ ἐμπόρου τῷ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχμὰς ἑπτακοσίας (700) ἐντόκως ποὸς 8 ο)ο ἐτησίως ἀπὸ τῆς 20 Μαρτίου 1907 μέχρις ἐξοφλήσεως. Κηρύσσει τὴν παροῦσαν προσωρινῶς ἐκτελεστήν. καὶ Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν τοῦ ἐνάγοντος δικαστικὴν δαπάνην ἐκ δραχ. 20 καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήταις τῇ 8 Ὀκτωβρίου 1908.

Ὁ Προεδρεύων — Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Γ. Χοϊδᾶς — **Φ. Βαλασόπουλος**

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν Κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεὶς τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν, πρὸς πάντας δὲ τοὺς Εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῆς δημοσίου δυνάμεως νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας ὅταν νομίμως ζητηθῶσι. Πρὸς βεβαίωσιν τούτου ἡ παροῦσα ὑπογράφεται νομίμως.

Ἀθῆναι 17 Ὀκτωβρίου 1908

Οἱ δικασταὶ — ὁ ὑπογραμματεὺς
Γ. Πετρουτσόπουλος — **Γ. Νικολέτος**
Ν. Σπιθάκης
Ν. Ρούσης

Ὅτι 1ον ἀπόγραφον ἐκτελεστὸν.

Ἀθήνησιν αὐθημερόν.

Ὁ ὑπογραμματεὺς
(Τ. Σ.) **Γ. Νικολέτος**

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου

Ἐν Ἀθήναις αὐθημερόν.

Ὁ ὑπογραμματεὺς
(Τ. Σ.) **Γ. Νικολέτος**

Παραγγέλλεται εἰς τοὺς ἁρμοδίους δικαστικοὺς Κλητῆρας νὰ ἐπιδώσῃ τὸ παρὸν ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικόν μου Θεόδωρον Α. Ὀρφανὸν, ἐπιτατόμενον νὰ μοὶ πληρώσῃ δυνάμει τῆς ἀποφάσεως ταύτης δραχ. 700 μετὰ τοῦ τόκου των πρὸς 8 ἐπὶ τοῖς ο)ο κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς 20 Μαρτίου 1907 μέχρις ἐξοφλήσεως, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα δραχ. 20, τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δρ. 11, διὰ τὸ ἀπόγραφον, τὸ ἀντίγραφον, τὴν ἐπιταγὴν, τὴν ἐπίδοσιν καὶ τὴν δημοσίεευσιν διὰ τοῦ τύπου δραχ. 17 καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης διά τινος τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ἰανουαρίου 1909.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ Γεωργίου Ν. Καπετανάκη.

Ι. Π. Ζεγγίνης

ΔΙΚΟΓΡΑΦΑ

ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ τἀνάπαλιν μεταφράζονται καὶ ἀντιγράφονται ἀντὶ δραχ. 3 τὴν σελίδα (χαρτοσήμου) εἰς τὸ γραφεῖον ἀντιγράφων διὰ γραφομηχανῶν, πλατεῖα Ἁγίου Γεωργίου (Καρύτση) ἀριθ. 10.

Πληρεξούσια *ξένα μεταφράζονται ὡσαύτως.*

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
Τόμ. 1. τεύχ. Α' 1908 Τιμᾶται δραχ. 6

ΗΛΙΑ Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ
Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου

ΕΙΔΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Εἰς τεῦχος ἐκ σελ. 78 ἐδημοσιεύθησαν μελέται τοῦ πλήρους μέλλοντος συγγραφέως καὶ ὑφηγητοῦ, ὑπὸ τοὺς τίτλους: «Συγχώνευσις Ἀστικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ δικαίου. Λόγος ἐναρκτήριος ἐπὶ ὑφηγεσίᾳ. Χρόνος τῶν γενεθλίων τῆς Ἀστικῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸν νόμον περὶ σημάτων. Ἡ συναλλαγματικὴ ὡς τίτλος ἐκτελεστός».

ΠΕΡ ΤΗΣ
ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ
ΠΑΡΑ ΡΩΜΑΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΝΕΩΤΕΡΑΙΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΙΣ
Μέρος τρίτον. Τεῦχος πρῶτον
ΥΠΟ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Β. ΔΕΜΕΡΤΖΗ
Ὑφηγητοῦ τοῦ Ρωμ. Δικαίου
Τιμᾶται δραχ. 4

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ
ΤΩΝ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ
ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ
πρὸς τὰ δημόσια χρεώγραφα αὐτῶν
ΥΠΟ
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑ
Τμηματάρχου Α'. τάξεως τοῦ Ὑπουργ. τῶν Οἰκονομικῶν.
Τεῦχος ἐκ σελίδων 16.

Τύποις Π. Α. Πετράκου